

?I ara que ja no anem a Ítaca? ¡rumb a la Utopia!

«Avui la pregunta no és si Quim Torra és més o menys xenòfob, si s'ha penedit prou pels seus tuits, si serà un titella de Puigdemont o se li rebel·larà... avui la pregunta és què farem nosaltres davant d'aquest nou episodi, què farem les persones de classe treballadora que lluitem per un nou país» | «Allò realment important de la Utopia és que ens vacuna contra l'economicisme, el pragmatisme, el reformisme... que prenen la part pel tot i es conformen amb negociar unes millors condicions d'explotació»

Quim Torra, a la sortida del Parlament després de ser elegit president de la Generalitat | Parlament de Catalunya

Avui, amb la investidura de Quim Torra, naufraga finalment el viatge a Ítaca que Artur Mas iniciava durant el 16^è congrés de CDC, celebrat a Reus el març de 2012. Va ser el mateix congrés en què el corrupte Oriol Pujol va ser escollit secretari general de la federació³. Recordo que aquell dia, nosaltres, l'esquerra antisistema, vam acudir-hi amb carros plens de verdures podrides per a llençar-les contra els nostres enemics de classe. Els temps van canviar i, fins avui, una part de l'esquerra independentista ha flirtejat amb els representants de la burgesia en aquest viatge a Ítaca que avui embarranca.

Avui la pregunta no és si Quim Torra és més o menys xenòfob, si s'ha penedit prou pels seus tuits, si serà un titella de Puigdemont o se li rebel·larà ... avui la pregunta és què farem nosaltres davant d'aquest nou episodi, què farem les persones de classe treballadora que lluitem per un nou país. Ja van anunciar ahir les representants de la CUP que s'abstindrien en la investidura

---

perÃ² que, a partir d'ara, faran una oposiciÃ³ activa donat que observen un Ãgir autonomista dels partits independentistesÃ». Aquestes postures de compromÃs, a les que ens arrossega inexorablement la polÃtica institucional, resulten tambÃ© d'haver confÃs el viatge a Ãtaca amb la lluita per la Utopia âei sÃn dues coses molt diferents.

No per casualitat Artur Mas va apropiari-se d'Ãtaca. No ho va fer nomÃ©s per embolcallar-se de rebelÃlia juvenil, evocant a LluÃs Llach. SinÃ³ per intentar utilitzar el recurs retÃric a la utopia, desconeixent que aquest no ha sigut mai un concepte per a mantenir l' statu quo sinÃ³ que, ben al contrari, ha estat el mÃ©s poderÃ³s instrument que les classes populars han esgrimit per a derrocar els poderosos. Avui la Utopia ens sembla un concepte antiquat, un llast de pensament irracional superat pel socialisme cientÃfic de Marx i, per tant, la deixem en mans dels convergents... PerÃ² va ser precisament un teÃric marxista, Ernst Bloch (1885-1977), qui va reivindicar la Utopia com l'element indispensable sense el qual Ãs impossible cap revoluciÃ³.

La utopia Ãs allÃ² que mira d'incorporar el futur desitjat al present, i no torna la vida mÃ©s cÃ²mode, sinÃ³ conflictiva. Com HerÃclit, deia que qui no espera allÃ² inesperable, mai no ho trobarÃ. El pensament utÃ²pic no estÃ en contradicciÃ³ amb l'anÃlisi cientÃfica de les possibilitats econÃ²miques i socials, sinÃ³ a l'inrevÃ©s: la Utopia que dissenyem i perseguim ha de ser realitzable i, perquÃ ho sigui, ha de basar-se en aquesta anÃlisi. PerÃ² allÃ² realment important de la Utopia Ãs que ens vacuna contra l'economicisme, el pragmatisme, el reformisme... que prenen la part pel tot i es conformen amb negociar unes millors condicions d'explotaciÃ³. Ens vacuna contra ells perquÃ pensar utÃ²picament implica criticar tota realitaciÃ³ incompleta de l'ideal que perseguim. El pensament utÃ²pic no es rendeix ni s'atura fins haver realitzat la Utopia completa.

En canvi, el viatge a Ãtaca amb el que Artur Mas ens va ensarronar, lluny de ser una utopia, no Ãs mÃ©s que optimisme banal i automÃtic: en aquest cas, confianÃsa cega que, en ple segle XXI, les potÃncies europees no tindrien mÃ©s remei que reconÃixer la voluntat democrÃtica d'un poble sobirÃ i el sorgiment d'un nou Estat. Ãtaca ho fia tot a l'anÃlisi de la conjuntura socioeconÃ²mica i descarta el paper del subjecte revolucionari. I Ãs aquesta confianÃsa cega en instÃncies exteriors la que ens desactiva, la que ens ha mantingut fins ara entretingudes en dinÃmiques simbÃ²liques, com les manifestacions de protesta i els successius referÃndums i eleccions.

La utopia no Ãs antiquada, sinÃ³ imprescindible, perquÃ no podem demanar a la gent una moral de l'esforÃs infinit, un sacrifici que no troba una meta en la qual assossegar-se. Ã«AllÃ² on la intenciÃ³ manca de meta i l'esperanÃsa no pot tirar l'Ãncora, no tÃ© sentit albergar intencions moralsÃ», va dir Hegel. Difondre una utopia concreta i possible Ãs l'Ãnic que pot inflamar el pit de les persones i portar-nos a lluitar per un mÃn millor. L'explicaciÃ³ cientÃfica de les lleis del capital ens serveix per a comprendre millor la realitat i traÃsar l'estratÃgia adequada, perÃ² no constitueix un discurs que desperti l' anhel de llibertat. La Utopia Ãs aquella illa que dividem a l'horitzÃ³, la imatge que desperta la valentia i la dignitat que portem a dins.

Avui, que ha naufragat el viatge a Ãtaca, l'independentisme ha de renunciar definitivament a l'oportunisme i el pragmatisme que fins ara ens han confÃs. Ens pertoca analitzar la realitat i dissenyar concretament el paÃs que volem sense renÃncies de cap mena, la nostra utopia. Res d'un Principat mutilat amb un Estat de tall liberal: uns PaÃsos Catalans complets i lliures de patriarcat on la forma de generar riquesa no sigui l'explotaciÃ³ de les persones. I aquest paÃs no arribarÃ per art de mÃgia. No arribarÃ perquÃ desprÃ©s de moltes manifestacions multitudinÃries Europa reconegui la RepÃblica. ArribarÃ amb l'organitzaciÃ³ de les classes populars, la desobediÃncia massiva a les institucions espanyoles i franceses, i la vaga general.

Avui estem cridades a continuar imaginant, a estendre el discurs, i a continuar organitzant-nos al carrer i al lloc de treball per avanÃsar de manera real i material cap al paÃs que volem.

Avui prenen mÃ©s sentit que mai aquelles paraules de l'Ovidi: Ã«Ja no ens alimenten molles, ja volem el pa sencer!Ã»
